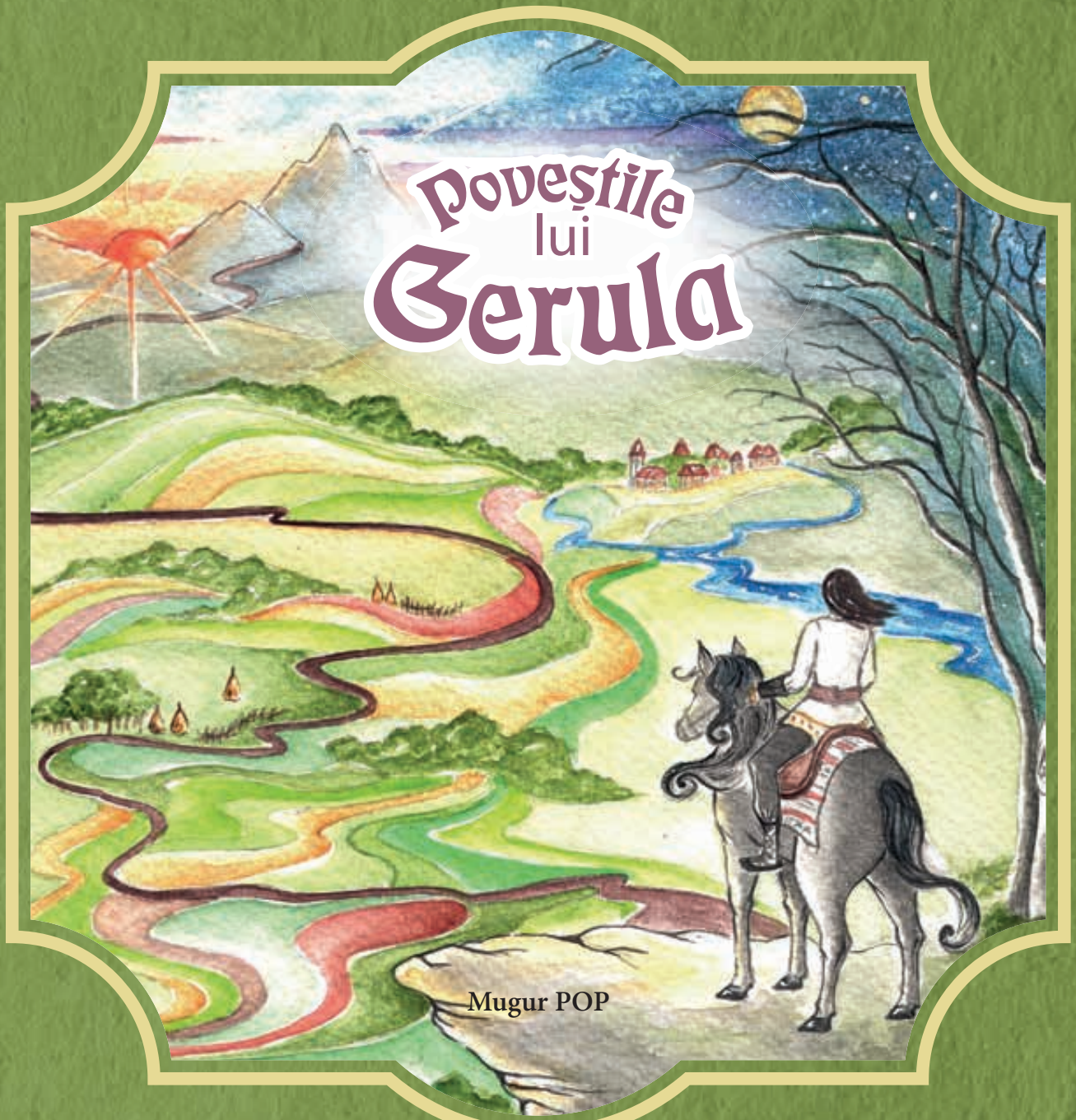
Poveștile
lui
Gerula
Mugur POP

Poveștile lui Gerula

Imaginația povestitorului, alături de cea a cititorului, creează magia poveștilor.
Dar ce rămâne e dorința ta, gingașă și neclintită, de a fi mai bun.
De a trăi cu rost, împlinind legile drepte venite din veacurile străvechi.
De a fi eroul vieții tale.
Fii cinstit.
Fii harnic.
Fii fără teamă.
Doar alegând lumina poți străbate întunericul.

Mugur POP

Cluj-Napoca, 2013

Fiul Inorogului

În marginea pădurii își afla sălaș un moș cu pletele albe și barba sură. Trăia împreună cu caii și vitele, cu caprele și dulăii lui năzdrăvani. Fiarele pădurii erau aproape, dar din pricina lor nu își făcea mare grijă, căci le înțelegea vorba și se înțelegeau așa cum se cuvine unor firi drepte. În pace.

Moșul trăia cu baba lui, rotind zilele și anii așa cum se rotesc frunzele căzătoare sub vântul zburdalnic al toamnei. Baba lui, deși ducea ani mulți pe spate, era sprintenă și apărea și dispărea cu treburi cât era ziua de lungă. Bătrânul se mai lua cu visarea, căci semne tot mai limpezi vedea în apa izvorului unde se adăpau ciutele în pădure.

- Hai, femeie, să ne sfătuim, căci am semne de taină. Și vreau să le deslușim împreună. Zicând asta, se așează pe prispa casei unde femeia se grăbi să i se așeze alături.

- Da' ce semne mai vezi, Moșule? Zi repede, că eu am treabă, că se lasă seara și lucrul meu nu poate fi cu întârziere.

- Babo, am semne că ni se va încredința spre creștere și altoire o mlădiță din neamul inorogului cel falnic. Și că trebuie neîntârziat să plec în munte să caut semnele văzute în apă și să le recunosc pe stânci pentru a-l aduce în mâinile noastre.

- Apoi văd că mă lași iar singură în inima pădurii ca în vremurile de război. Am crezut că anii te-or mai potoli, moș bătrân, da' văd că nu vrei să te lași potolit. Hai să mulgem vitele și caprele și să hrănim restul viețuitoarelor și apoi, pe dimineață, să îți iei merindea și să te duci în legea ta. Că văd că nu îți mai sunt de mare trebuință, se alintă bătrâna.

- Ba îmi ești de trebuință, babă frumoasă. Că treaba asta o avem de dichisit împreună. Bombănind ca femeile

și punându-l la treabă pe moșneag, se apucă de muls. Laptele izvora alb și luminos din ugerele curate ale vacilor și ale caprelor. Deși trăiau singuri, își duceau viața în curățenie și sfințenie și se închinau darurilor cerului și roadelor pământului, mulțămind pentru tot ce primeau de la viață. Bune sau grele.

În zori, înainte de răsărit, își strânse baba în brațe cu dragul anilor tinereții și, punând în coburii șeii bucatele de drum, încălecă pe surul lui cel credincios și porni spre poienile din sus, acolo unde începea stânca muntelui.

Șapte zile și șapte nopți trecură până când moșul ajunse în poienile de sus. Aici întâlni pe tovarășii săi cu care luptase împotriva imperiului. Albiți de ani, dar vajnici. Cu puține cuvinte lămuri lucrurile, lăsă surul în grija ciobanilor, luă cu el doar dulăul cel mare, pe Codru cel năzdrăvan, și porni izbind toiagul de poteca pietroasă ce urca muntele.

Cu ochii încă ageri, deslușì semnele ce îl călăuzeau spre peștera ascunsă. Văzând aceste semne, moșneagul se întărea în convingerea că ceea ce văzuse în apa netulburată a izvorului era adevărat și că misiunea lui se va împlini întocmai. Din loc în loc, potcoave însemnate în piatră îndreptau mersul bătrânului. Vulturii se roteau deasupra stâncilor, iar rotirea lor îi vestea apropierea.

Curând, gura unei peșteri întunecate, cu semnul potcoavei pus într-o margine, se arătă. Cu multă pricepere și după un rit anume, moșul scoase de la sân o mână de buruieni fermecate, pe care le risipi în jur, pentru a îmbuna spiritele peșterii, vestindu-i de gândul curat care îl purtase până pe stâncile acestea. Rostind vorbele potrivite și lovind de trei ori cu toiagul în piatră, porni în văgăuna ce se lumina acum pe măsură ce se adâncea în ea. Afară, dulăul cel înțelept veghea intrarea, înțelegându-și pe deplin rostul.

Păși într-o sală, apoi în alta. Apoi încă într-una, în care se opri. O rază puternică apăru din tavanul peșterii și lumină un coș din care, sub acțiunea luminii, un scâncet lovi pereții peșterii întorcându-se în fel și chip prin aer.

- E adevărat! rosti bătrânul uimit, de parcă ar fi făcut fără credință drumul până acolo. Uimirea însă îi crescu peste măsură, cînd un chip omenesc i se arătă

și îi vorbi astfel:

- Te afli aici din porunca Regelui Lumii. Semnele ți-au fost arătate deslușit și așa vor fi mereu când va fi nevoie. Ai fost ales să crești și să altoiești această mlădiță din neamul inorogului, născută din tăria stâncii și lumina nemistuită ce o purtăm în inimi cu toții încă de la începutul timpului. Ia acest prunc la casa ta, deprinde-l cu tainele vieții și ale armelor. Deslușește-i tâlcurile pădurii și glasurile fiarelor, ca și rostul ierburilor de leac ori al stelelor înainte mergătoare. Fă toate acestea până în ziua în care semnele te vor chema din nou. Acest prunc a fost hărăzit să lumineze în fruntea neamului nostru când Timpul o va cere. Te du acum.

Moșul luă pruncul în brațe și ieși din peșteră, întunecând în urma lui ungherele din piatră. Afară lumina se pierdea după crestele munților de la apus. Mai avea timp să ajungă la stână și să înnopteze acolo. Codru, fluturând coada stufoasă de dulău de stână din Carpați, îi conduse până în ușa stânii. Toți câinii din stână, fără să latre, veniră să întâmpine moșneagul cu pruncul, iar ciobanii aduseră lapte proaspăt aburind cu care hrăniră puiul de om. În noaptea aceea, bărbații strânși în jurul focului avură sfat de taină și plecară la odihnă cu legământ de a feri de rău acest prunc din neamul inorogului ce avea să conducă neamurile aflate de o parte și de alta a Carpaților.

În drumul lung către casă, călare pe surul cel priceput, bătrânul se opri în păduri și ceru ajutor ciutelor care bucuroase dădură lapte fiului acestui neam, născând în firea lui prietenia pentru sălbăticiunile pădurii și pentru tihnita răcoare a umbrelor din codru.

Pricepută în a ghici glasul copacilor ce prevesteau apropierea moșului, baba avu vreme să potrivească cele cuvenite.

Astfel, întâia noapte a pruncului în casa bătrânilor se petrecu în scâncete molcome însoțitoare de vise despre vremuri și fapte ce aveau să vină.

Emoție de vară

Soarele se ridicase deasupra coroanei pădurii, când scâncetul și chicotitul cristalin începură să dănțuie prin aer. Pruncul prinse glas vestind foamea de lup din trupul său.

Baba îi dădu laptele și copilul se liniști gângurind vesel. Bătrânul îi cioplise niște jucării care înveseleau pruncul, rotindu-se ca niște păsări pe cer. Îl botezară Alun. Zilele treceau în grabă și pruncul creștea, înălțându-se și înzdrăvenindu-se ca o tufă viguroasă de alun.

Nici nu apucase să stea bine în picioare când, jucându-se cu puii dulăului cel mare, simți că face parte din lumea lor și de îndată căpătă recunoașterea câinilor pufoși. Căci era născut să conducă cu dreptate în lumea aceasta, iar cățelandrii se supuseră voioși. Ca fire era blând și jucăuș, dar avea un fel al lui de a face ca ceilalți să îl urmeze. Moșul văzu asta cu mare bucurie și recunoscu semnele ce vesteau mari împliniri.

Într-o bună zi, amestecat cu câinii și pisicile din jurul casei, se trezi față în față cu țapul cel uriaș. Acesta purta pe cap o pereche de coarne grozave, cu care se impunea în fața oricui. Chiar Codru, cât de mare și neînfricat era, se ferea din calea lui cu înțelepciune. Alun însă se ridică în picioare, cum-necum, și fără ezitare ridică brațele în forma coarnelor ce le vedea la rivalul său. Țapul, nedumerit, încercă amenințător să facă un pas înspre copil, dar acesta păși mai iute în fața lui și spuse:

- Nu fi răutăcios. Mai bine joacă-te cu mine. Și, când rostea vorbele acestea, se apropie de țap, care se lăsă supus de mângâierea copilului, impresionat de hotărârea și de blândețea lui.

Cu țapul se făcu bun prieten. Poate

că laptele de capră ce-l sorbea în fiecare dimineață îl apropia de lumea caprelor. Țapul se îngrijea de el când micuțul se amesteca cu turma și îl apăra când câte o capră bătrână venea să îi încerce curajul cu coarnele. Fiind deja vară, iezii erau mărișori și zglobii și se jucau bucuroși cu Alun, care abia răsărea dintre ei, dar impresionându-i când ridica brațele spre cer sub forma coarnelor.

Moșul și baba îl priveau cu mare bucurie și mulțumeau cerului că așa fecior mândru le fusese încredințat.

Avea o fire bună și iubitoare, dar era curajos și se mârâia cu dulăii cei mari ca și cu cei mici ce întorceau turma, cerând respect în schimbul prieteniei sale. Cei doi cunoșteau în aceste lucruri semnele unui caracter puternic, de conducător.

Era mai mare bucuria să îl vezi adormind în iarbă, înconjurat de câini și pisici, alături de iezii cei tineri. Mângâiat de firele de iarbă și alintat de cosașii cei săritori. Ori să îl vezi gudurat lângă Nuca, o cățea mare din soiul câinilor ciobănești din Carpați. În blana ei, în zilele reci, își făcea culcuș și adormea zâmbind, fericit.

Așa treceau zilele și anotimpurile, ca în joacă, doar că în acest timp pruncul se înălța tot mai drept și mai puternic, dar și mai grijuliu și mai ascultător. Căci odată înălțat pe picioare și îndreptat de spate primea sarcini mici, pe care le împlinea cu bucurie și, odată ce erau duse la bun sfârșit, cerea altă treabă de făcut. Învăța astfel despre rostul hrănirii animalelor, al strânsului de buruieni de leac la vremea potrivită sau al rânduielilor din gospodărie.

Învăța ușor și cu drag, căci îi plăcea să știe despre toate lucrurile cum sunt alcătuite și ce folos au. Ajuns la vârsta întrebărilor, nu contenea să afle ba de ce norii se mișcă și se umflă sau scad, ori de ce aduc ploaia ori vremea bună, ba de ce frunzele își schimbă culoarea, ori de ce florile frumoase se sting pălind și, zbârcindu-se, fac loc semințelor.

Într-o amiază, scormonind printre ierburi în căutarea unui greiere ascuns de mult în gaura lui din pământ, dădu nas în nas cu o șopârlă. Ce ciudățenie! se gândi. Picioarele nu stau sub ea, merge anevoie și legănat. Ce arătare! Și ce coadă lungă are! Lungit pe burtă cum era, aproape de bietul animal, întinse

mâna să o prindă.

Șopârla nu se feri. Dar parcă vorbind îi spuse:

- Nu mă chinui!

- Cum poți vorbi așa? întrebă copilul.

- Cu gândul, răspunse șopârla.

- Cu ce gând? se arătă nedumerit Alun.

- Cu gândul din mintea și din inima mea. Dar tu cu ce gând îmi vorbești?

Abia atunci pricepu flăcăul că nu deschise gura. Și, răspunzându-i în gând șopârlei, aceasta pricepuse.

- Cum se poate una ca asta?

- Ai darul de a prinde gândurile oamenilor, ale animalelor, ale plantelor...

- Plantele au gânduri?

- Încearcă să rupi o buruiană, îl provocă șopârla.

Copilul se răsuci și dădu să prindă o frunză de pătlagină mare, din cea cu care se freca atunci când îl pișca o furnică roșie ori îl înțepa vreo viespe.

- Nu mă rupe, auzi copilul. Nu mă rupe, dacă nu ai nevoie de mine. Iar de ai nevoie, cere voie Stăpânului Lumii și abia apoi rupe-mă. Ai priceput?

- Aha... bâigui, tulburat, Alun.

- Ca să înțelegi bucuria sau durerea celor de lângă tine, trebuie să ai mintea și inima deschise, spuse șopârla.

- Cum să am mintea și inima deschise?

- Îți imaginezi că ești în casă, deschizi geamurile și lași să pătrundă lumina și aerul, apoi te gândești că acea casă ești chiar tu și lași să pătrundă în tine lumina vieții cu toate parfumurile ei și cu toată căldura. Ei, dar ajunge pe azi, am plecat. că mai am treabă. Rămâi cu bine, Alun.

- Știi cum mă cheamă... rosti ca pentru sine.

- Ce mare lucru, spuse ghiduș șopârla. Alun se munci puțin cu gândul, apoi se trezi vorbind cu voce tare:

- Ești Regina Șopârlelor.

- Sunt mama ei. Dar ești începător, așa că e bine.

Copilul rămase tăcut. Privea cum soarele asfințea peste o lume de vis ce se deschidea sub ochii lui umeziți de emoție. Vântul îi răcori obrazul lăcrămat, purtându-i gândurile departe de lumea aceasta. Poleind cerul și frunzele pădurii, soarele scăpără ultime străluciri de aur peste întreaga natură.

Unde se duce soarele când apune...?

Dansul lunii

În noaptea aceea adormi greu. Stând sub cerga de lână, privea sclipirea stelelor suite cumva pe cerul nopții. Ce sclipiri colorate aveau... Și parcă îl chemau să se ia în joacă cu ele... Dar soarele unde se odihnește acum? Și de ce a luat cu el toată lumina? Oare mâine va veni iar?

Se strecură de sub cergă, coborî din pat și cu mare fereală ieși din casă, hotărât să aștepte venirea zorilor. Trebuia să afle de unde vine soarele și de ce lipsește de pe cer în fiecare noapte.

Alun se îndreptă spre marginea pădurii, acolo unde credea el că va fi locul cel mai bun pentru a vedea cine aduce soarele pe cer. Stând sprijinit de un fag bătrân, auzi o voce venită din străfundul pământului. Privind spre cer printre crengile copacului, câte o stea strălucea din loc în loc, ca niște mere de aur prinse de crengile copacului întunecat.

Apoi zări luna, mare, împlinită, luminoasă. Lumina ei argintie creștea parcă nemăsurat și lumina întreaga poiană. Copilul intră parcă într-o lume de vis, în care frunzele prindeau viață și firele de iarbă, și parcă toată suflarea, se pregăteau de sărbătoare.

Apoi un vânt molcom se porni, învârtit, răvășind totul în cale. Vântul se spulberă în vârtejuri mici și fiecare prinse a se lumina mai tare și mai tare, până prindea viață. Când lumina strălucea în fiecare în parte, de abia o mai puteai privi, rând pe rând, se lumina câte un chip și un trup țesut parcă din borangic. Iar dansul lor prindea viață, rotirile acestor ființe de lumină străluceau până la cer, unind cerul cu pământul.

- Sunt ielele, fiicele pădurii, spuse fagul cel bătrân. Să nu îți fie teamă.

Dar copilul era mut, vrăjit de dansul fermecător al ființelor țesute din lumină. Fermecat de aerul magic pe care îl

răspândeau și pe care el îl inspira cu nesaț. Un sunet lin coborât din înălțimea cerului îi străpunse mintea și inima. Se simți umplut de o lumină sonoră ce îl purta prin aer, prin zare, prin timp... Văzu Pământul rotindu-se molcom în jurul Soarelui, luminându-se pe o parte, întunecându-se pe cealaltă, mereu rotitor. Umbra alerga lumina, iar lumina spulbera întunericul într-un joc nesfârșit. În jurul Pământului rotitor văzu Luna cea frumoasă alergând când în fața, când în spatele lui, rumenindu-se și ea cu lumina Soarelui când pe o parte, când pe cealaltă.

- Soarele nu pleacă nicăieri! exclamă Alun luminat în gând. Atunci văzu că Pământul nu se învârtea singur în jurul Soarelui. Planete luminate la rândul lor de Soare se roteau mai larg sau mai strâns în jurul focului nestins al acestuia. Într-un fel, semănau cu jucăriile rotitoare de la capul patului, cioplite din dragul inimii și priceperea mâinilor de moșul său.

Reveni pe Pământ, dar încă în visare, și văzu Soarele și planetele plimbându-se șăgalnic printre chipuri ciudate de pești și tauri, lei și gemeni, balanțe... Văzu un cap de țap și își aminti de prietenul său. Ce frumos era totul! Ochii copilului se umeziră de o emoție neînțeleasă. Se lăsă purtat de dansul rotitor al ielelor și al lumilor luminate, într-o visare fără de sfârșit. Se simțea plin de căldură, de lumină, de dragoste pentru tot ce îl înconjoară. Și cumva, chiar cu puterea anilor puțini pe care îi strânsese, pricepu dansul lumilor, al cerurilor, dans născător de anotimpuri și de viață, de dragoste nesfârșită și de viață veșnică.

Lumina zorilor sfârși jocul ielelor. Plecaseră rotind și spulberând luminile ce le dădeau înfățișare. Rămase vântul. Singuratec martor al șoaptelor nerostite, al adierilor fermecate, al ierburilor culcate la pământ...

- Cum ți-a plăcut? întrebă un greiere amețit de nesomn.

- Cum, și tu vorbești? spuse năucit.

- Bună dimineața! râse greierele. Pe ce lume trăiești?

Cu adevărat, copilul nu mai știa pe ce lume se afla. Văzuse atât de multe lucruri, încât nu mai știa nici unde se afla, nici cum de ajunsese afară în timpul nopții.

- Te-au scos din casă ielele cu cântecul lor neauzit. S-a dus vestea că ești fiul inorogului, născut sub semnul lunii celei mari și pline. Te-au dus în lumea tinereții fără bătrânețe și

a vieții fără de moarte, ca să cunoști mersul lumilor și să poți înțelege mai bine mersul lumii noastre, care e legat de mersul tuturor lumilor, de la începutul timpului.

- Îți mulțumesc, bătrâne greier. Tu ești Regele Greierilor?

- În primul rând nu sunt bătrân. Crezi că numai bătrânii sunt înțelepți? spuse râzând. Și apoi eu nu sunt regele nimănui. Greierii nu au nevoie de alt rege în afară de Stăpânul Lumii. Noi suntem făcuți să vestim mereu bucuria vieții și să cântăm plantelor, fiarelor și oamenilor. Doar de dragul vieții.

- Cum te cheamă? Ai un nume?

- Mă strigă Guriță. Frații mei râd de mine pentru că vorbesc mult cu toată lumea. Dar ce să fac? Mi-e drag să spun povești cu tâlc despre tot ce se întâmplă în natură.

Copilul rămase pe gânduri. Zburase toată noaptea printre stele și acum vorbea cu un greiere. Mesteca un lujer de năpraznic oferit de greiere la plecare:

- Ia și mestecă firul ăsta de năpraznic, o să te țină treaz peste zi, când te va lua somnul.

- Ce lume fermecată! exclamă în gând. Trăia o fericire nemăsurată, legată doar de viața eternă a naturii, de veșnicia lumilor și a universului.

Moșul și baba îl găsiră culcat în iarbă, cu ochii la cer, cu o floare mică movulie de năpraznic în colțul gurii. Ar fi vrut să-l dojenească, dar văzând că ochii îi erau acoperiți de Roua Cerului, pricepură că dragostea lor nu e de ajuns pentru a-l ține în casă. Că îl aveau doar în grija pământească și că fusese hărăzit să aducă pacea lumii acesteia zbuciumate.

- Cine e Stăpânul Lumii? îi întrebă cu ochii umezi, dar fericiți. Am să-l cunosc vreodată?

- La treabă acum, spuse moșul. Despre Stăpânul Lumii vom vorbi când și noi, și Soarele ne vom fi săturat de trudă. Îmbucă ceva și golește ulcica cu lapte să ai putere.

Soarele trimitea deja săgeți luminate printre copaci și aurea frunzele și clipele cu strălucirea răsăritului. Farmecul de dinaintea răsăritului așeza drum bun călătorului și dădea rod faptelor bune. Nu mai era timp de vorbe. Faptele trebuie să vorbească despre hărnicia mâinilor.

Copilul și inorogii

Zilele treceau ușor muncind, iar serile se depănau pline de povești cu tâlc, menite să croiască un caracter drept și o fire destoinică. Alun se înălța repede și la minte și la trup.

De cum încheia cu treburile zilei, dădea fuga să o încalece pe Roua, o iapă focoasă din prăsilă aleasă de moșul său. Bătrânul îl învățase tainele călăriei, iar pruncul se deprinse a o chema prin fluierat. Din orice colț îndepărtat al poienii celei mari ar fi fost, se năpustea spre copil cu o bucurie nemărginită și se oprea brusc în dreptul lui, atingându-l doar cu suflarea ori cu două-trei fire din coama învolburată.

Era prieten cu toate animalele și darul său de a le vorbi și de a le înțelege îl ajuta să cunoască mai bine lumea. Cum dau caii din herghelie ascultare doar iepei celei bătrâne. Cum pisicile își învață puii să plece la vânat ba la șoarecii de câmp, ba la cei de pădure, ba la chițani ori la broaștele din balta de la fântâna veche.

Cum seara se așternea deja peste pădure, simți din nou imboldul de a străbate călare potecile până stelele vor ajunge să strălucească pe deplin. Fluieră. Răspunse doar un șuierat de vânt. Caii pășteau probabil mai în vale în zăvoiul de lângă râu sau, poate, ademeniți de mirosul de iarbă crudă din poienile de sub munte.

Luând urma cailor, pricepu că aleseseră drumul muntelui și întinse pasul să îi găsească cât mai curând. Doar că, alături de urmele cailor pe care îi cunoștea după călcătură, se alăturau și alte urme, stranii, parcă despicate în două jumătăți fiecare. Și dacă urmele cailor se adânceau cam de două degete în pământul reavăn al pădurii, celelalte

abia de intrau de un deget în pământ.

- Ce cai pot fi aceștia cu copita despicată și cu o călcătură atât de ușoară? se întreba privind cum urmele acestea nefirești, venite parcă din altă lume, se lungeau în pași o dată și jumătate mai lungi decât ai cailor.

- Mai mult zboară decât umblă, se gândi Alun.

Urmând cărările știute, se apropie de o poiană largă cu iarba până-n brâu. Luminile înserării coborau și, în dulceața lor, zări caii moșului alăturați unor cai albi ca spuma laptelui, cu coamele învolburate ca spuma mării zbuciumate. Luminați de ultimele sclipiri de dinainte de apus, pe frunțile lor strălucea, răsucit, câte un corn drept alungit și ascuțit ce parcă scânteia în asfințit.

Privea înmărmurit acele ființe care păreau rupte din soare și din lună. Pășeau atât de ușor că păreau că nu ating pământul decât pentru a se desprinde de el.

- Ce fel de cai sunteți? întrebă copilul.

- Suntem caii Soarelui și ai Lunii.

- Și de ce aveți corn în frunte?

- Pentru că suntem inorogi și inorogii nu sunt cai simpli. Noi păzim pământul de rele și ajutăm oamenii însemnați să facă fapte bune. Dar cum văd și tu ești din neamul inorogului, că ai ochii sclipitori și inima și mintea îți sunt laolaltă.

Într-adevăr, fără să știe cum, ochii flăcăului aveau luciri nepământești și începu să vadă fapte din trecut și din viitor. În trecut, vedea fapte de arme înfăptuite de bărbați călare pe cai albi înspumați. În viitor, văzu oameni mulți adunați sub mâna sa, în lupta pentru apărarea statorniciei și a bunelor și dreptelor legi pământești.

I se păru că visează, dar simți pe frunte cornul ascuțit al licornului atingându-l ușor. Tresări, apoi simți cum visul i se ordonează și toate faptele trecute sau viitoare primesc dezlegări și tâlcuri nebănuite.

- Ai primit dezlegările multor taine pe care, atunci când le vei întâlni, le vei înțelege. Trebuie să vii cu noi. Sari pe spatele meu și ține-te bine de coama mea.

Zicând acestea, inorogul cel mare bătu de trei ori în pământ, se ridică pe picioarele dinapoi țintind cu cornul stelele, care scăpărară luminând pădurea, și porni cu flăcăul bălai pe spate.

Iureșul galopului îi era binecunoscut, dar inorogii păreau că plutesc, doar vântul le răvășea coamele împreună cu pletele lui. Și în zborul acesta peste lume inima i se împlinea cu noi înțelesuri, mintea i se umplea de taine noi deslușite ca prin farmec, de la prima înfățișare. Vedea cum oamenii cu animalele și cu plantele au legi asemănătoare. Cum toată suflarea și nesuflarea lumii e alcătuită din pace și armonie susținute de razele soarelui și ale lunii, dar și de sclipirile stelelor nenumărate. Iar acest pământ bun și frumos se împărtășește bucuros oamenilor și animalelor deopotrivă.

Se deșteptă din năvala gândurilor, copitele loveau stâncă de acum. Sunetul bătăilor ritmate cutremura muntele, iar aerul fremăta sub faldurile coamelor. Întreg alaiul inorogilor ce îl urmau pe inorogul cel mare lumina ca ziua în jur. Iar acest val de lumină trezea ierburile și goangele din somnul nopții, deștepta ciutele și cerbii și toate viețuitoarele se strângeau sub Piscul Alb, în locul unde alaiul se oprise în gura unei peșteri însemnate cu semnul copitei.

Un chip luminat se arătă ieșind din peșteră. În straie albe presărate de plete albe lungi, bătrînul ținea în mână un toiag din lemn de corn, cum au ciobanii din munte, cu încrustații și semne doar de ei știute.

- Ați adus pe fiul inorogului?

- Da, stăpâne. I-am cunoscut privirea scânteietoare.

- Fiule, a venit vremea să începi pregătirea pentru a te putea înfățișa Stăpânului Lumii. În fiecare noapte a Lunii celei Mari, inorogii te vor aduce aici să pătrundem tainele lucrurilor ce le vei avea de înfăptuit.

- Dar eu trebuie să dau ascultare Moșului meu și să îl ajut la muncă. Căci în grija mea sunt caii și caprele, se trezi vorbind Alun, apăsat de gândul că nu spusese nimic moșului de plecarea lui.

- Moșul tău te-a crescut bine, zâmbi mulțumit bătrânul. Firește că ai să te ocupi de cai și de capre. Munca ta cu animalele e la fel de importantă ca munca pe care o vei avea de făcut cu oamenii. Doar că de acum trebuie să începi să înțelegi care e rostul venirii tale pe pământ, ca să îl poți urma cu dreptate. Primește acest semn al începutului fără sfârșit, ca

să îți fie pavăză în fața îndoielilor și să te țină treaz în fața miracolului vieții. Zicând asta îi legă o fâșie de piele ce se întrepătrundea la capăt ca un șarpe ce își înghite coada. Era simbolul eternei reîntoarceri, al vieții eterne.

- Plecați acum. Sunt mulțumit de ce am văzut.

Toată natura resimți bucuria acestei întrevederi, căci se arătau zile bune sub semnul inorogului, cu hrană îndestulătoare pentru vietățile pădurii și ale oamenilor, cu vreme bună pentru holde și timp de pace pentru oamenii de credință. Alaiul inorogilor înghiți drumul până în poiana cailor într-o clipită. Alun era copleșit de măreția lucrurilor văzute și auzite. Ajuns în poiană, caii moșului îi întâmpinară nechezând voios.

- Îți mulțumesc, inorogule.

- Eu îți mulțumesc, Stăpâne. L-am purtat pe spate și pe tatăl tău. Mi-era dor să simt bătând lângă mine o inimă de viteaz din neamul inorogilor.

- Tatăl meu... bâigui Alun, dar inorogii dispărură ca prin farmec.

- Să nu mai zăbovim, auzi glasul Corbului, armăsarul cel negru și lucios. De aici te iau eu să te înfățișez Moșului. Încălecă dintr-un salt și o zbughi și năvăli pe poteca ce ducea spre casă. Tăcerea nopții se risipi vremelnic cu ropotul copitelor, bătând ritmuri parcă de la nașterea lumii.

- Tatăl meu... gândul acesta îl însoți pe tot timpul nopții.

Visul

Deșcălecă și urcă pe scară în fânar, unde se dădu somnului, îndulcit de mirosul sânzienelor. Căzu repede în visare, iar în vis chipul unui bărbat îi apăru, la început fără a-i spune un cuvânt.

Era un bărbat zdravăn, cu barba scurtată și pletele sure ieșind de sub căciulă. Ținea arcul pe spate și o sabie lungă încovoiată atârna la oblâncul șeii. Căci încăleca un cal alb făcut parcă din albul zăpezilor necuprinse. Era îmbrăcat în haine de cânepă trainică, albită, și trunchiul îi era acoperit de o platoșă din solzi de piele tare.

În vis, calul și călărețul arătau o neclintire înfricoșătoare. Privirea li se întâlnea în zarea îndepărtată, acolo unde datoria apărării neamului îi purtase adesea. Calul era de soi iute, uscat la picioare, din felul celor ce prăsea Moșul lui, legați bine la trunchi, pieptoși și închegați la crupă, purtau coada ridicată parcă cu mândrie, dar capul mic și gâtul alungit arătau sprinteneală. Iar ochii, mari și rotunzi, de-a dreptul omenești, dădeau semne de mari înțelegeri și de mare ascuțime a minții.

Călărețul întoarse calul și se apropie de fecior. Din vis parcă trecuse în realitate.

- A sosit timpul să știi. Sunt fiul Marelui Rege și tatăl tău. Suntem un neam de preoți și stăpânitori ai acestei țări. Strămoșii noștri au coborât în lumea noastră călare pe cai albi. Atât că nu erau cai obișnuiți, dar asta vedeau numai cei curați la inimă, iar acestora, acești cai li se înfățișau cu corn răsucit din două fire. Unul de aur al Soarelui și unul de argint al Lunii. Oamenii i-au numit unicorni, licorni sau inorogi. De aceea neamul nostru a primit numele de Neamul Inorogului.

Ești ultimul vlăstar al neamului nostru. Iar nădejdea ne este la tine. Bunicul tău a adunat toată țara la supunere, cu credință, făcând

stavilă de suflete curate înaintea năvălitorilor. A unit toate neamurile ce foloseau același grai și se închinau acelorași zei și a făcut ca neamul nostru să fie mai puternic ca oricând. Asta nu a fost pe placul unora invidioși și slabi, așa că au plănuit să distrugă toată partea bărbătească din neamul nostru. Ne-am luptat, dar am fost răpuși mișelește pe la spate de oameni ce i-am știut credincioși, dar care se vânduseră. Mama ta, deși plină de răni, a reușit să te ducă la Marele Preot, de unde a și plecat la ceruri.

Salvarea neamului este în mâinile tale acum. De aici din munți va trebui să îți extragi puterea și să aduni din nou bărbații sub arme. Dreptatea și legile cele sfinte trebuie să renască sub numele tău pentru mulți ani. Moșul te-a învățat și te va învăța tot ce trebuie să știi și va fi alături de tine.

Înălțarea neamului vine doar din muncă și învățătură, niciodată din ură și răzbunare. Ridicați toți pruncii neamului la cunoașterea cea adevărată. A venit vremea ca regii să fie înțelepți, iar supușii să trăiască în bunăstare pentru folosul urmașilor și nu pentru vânzarea străinilor. Vei primi legile pământului de la Marele Preot, Stăpânul celor Zece Puteri, și știința de a le înțelege și de a le pune în fapte. Să ai tăria muntelui și să aduci lumina acolo unde domnește întunericul, fiul meu!

Aici visul se spulberă, ca și somnul.

- Fiul Marelui Rege... Tatăl meu... lacrimi mari se prelingeau pe obrajii lui. Plângea cuprins de emoție. Plângea cu inima copilului ce părăsea copilăria pentru a-și împlini menirea, pentru a crește copaci falnici într-o țară secătuită de ură și trădare.

Munții erau pavăza lui. Aici, în munți, lucrurile mergeau așezat ca întotdeauna. Primăvara, oamenii urcau cu animalele, toamna, coborau la adăpost pe văi. Pășunile hrăneau mii și mii de animale, iar oamenii gospodăreau totul după rânduieli vechi deprinse din tată-n fiu. Statornicia aceasta nu o schimbase trădarea din țară.

Când dimineața se arătă, Alun coborî din fân și se îndreptă spre bătrânul care punea o coadă la topor. Cu ochii încercați de lacrimi, spuse:

- L-am visat pe tata. Mi-a spus tot. Învață-mă ce trebuie să fac.

Era o hotărâre mare în glasul flăcăului ce abia aduna 16 ani. Timpul toamnei se apropia, iar moșul privi câteva frunze legănate de vânt înainte de a-i spune ceva. Trecuseră anii, se împliniseră multe lucruri din cele

ce trebuiau împlinite. Flăcăul era stăpân pe mânerul armelor, ca și pe coada sapei de munte ori a securii. Se îndeletnicea cu caii și caprele cu drag și destoinicie și nu rămânea lucru nefăcut în urma lui. Bătrânul prinse a-i spune:

- Lucrurile pe care trebuia să le înveți până acum le-ai învățat. Acum trebuie să te deprinzi cu legile după care să conduci înțelept oamenii și cum să îi înveți să trăiască în dreptate. Dar să mulgem caprele înainte de toate, că ne ceartă baba. Barba bătrânului fremătă.

Și se puseră pe muls. Gândurile feciorului alergau în toate părțile. Dar cum mulgea, puțin câte puțin, se umplea găleata. Apoi găleată cu găleată, se umplea ciubărul. Pricepu că, asemeni apei, care din stropi se adună în șiroaie, care apoi se adună în ape repezi, iar apoi în râuri ce nu se opresc decât în mare, de unde iar se ridică cu norii și revin pe pământ, ca stropi de ploaie ori ca rouă a cerului, tot așa și faptele oamenilor se adună pentru a naște fapte mai mari. Că fiecare întărind credința sa întărește credința cea mare a tuturor. Și abia atunci marile fapte își găsesc împlinirea.

Iar puterea cea mare vine din tăcere și răbdare. Din Taina Focului Ascuns în inima fiecăruia. Iar când focul acesta prinde a se întinde, nu mai poate fi oprit până nu mistuie relele lumii. Căci dincolo de curgerea timpului se află Focul Cel Veșnic Viu, din care toate își trag seva și fără de care nu există viață. Totul și nimicul sunt suflarea Lui, golul și plinul sunt mâinile Sale, mișcătorul și nemișcătorul sunt picioarele Sale, niciunde și pretutindeni este mijlocul Său, iar chipul Său este lumina. Nimic nu este înfăptuit fără lumină și tot ce vine din lumină prinde viață și ființă.

Aceste înțelegeri începuseră a răsări în mintea și în inima lui. Joaca zglobie se prefăcea în munca brațelor, fuga năvalnică în mers impetuos. Ochii zâmbitori în privire ageră. Astfel, vremea prunciei se sfârși, iar înțelesul lucrurilor deveni cea mai aprinsă lucrare. Cu bucurie, Moșul și Baba văzură cum din mlădiță se face trunchi altoit și semnele rodului bogat nu întârziară să se arate. Venise vremea însă să cunoască și partea întunecată a lumii. Iar pentru asta Moșul plănui să coboare într-una din cetățile de mai la vale, într-o miercurea târgului. Aveau de gând să ducă la târgul cetății vreo câteva baniță cu brânză la vânzare și niște faguri plini cu miere de mană culeși din scorburile din munte și acolo să afle cum trăiesc oamenii laolaltă.

În lume

Nu era prima dată când moșul mergea cu flăcăul în lume. Dar ceea ce trăise cu inorogii la Piscul Alb și întâlnirea din vis cu tatăl său îl făcea să vadă cu alți ochi lumea, viața.

Copilăria i-a fost un dar binecuvântat, moșul și baba au făcut ca totul în jurul său să fie plin de bucurie și semnificație. A învățat să prețuiască morala și logica, rostul buruienilor și ritmul muncii cu animalele.

Deprinsese înțelesul stelelor rotitoare și al stelei nemișcătoare a Nordului și al semnelor celor douăsprezece zodii, precum și modul în care toate acestea se datorează mișcării pământului. Ce minunat e să poți deprinde legile blajine ale vieții de la oameni învățați și dragi inimii!

Dar timpul jocului se încheiase de acum. În față avea menirea pentru care Stăpânul Lumii îl hărăzise. Iar răspunderea aceasta îl făcea să caute să înțeleagă lumea cea din afara pădurii. Lumea oamenilor semăna întrucâtva cu lumea animalelor, doar că trebuia să fie mai cu băgare de seamă, căci bătrânul îl învățase că oamenii, spre deosebire de animale, știu să mintă pentru a-și ascunde slăbiciunile. Că adevărul vorbelor nu e întotdeauna același cu adevărul gândurilor. Pentru el, care prindea gândul animalelor și oamenilor, părea că nu ar trebui să fie prea greu, dar iureșul gândurilor schimbătoare ale mulțimii îl provoca și simțea că trebuie să se străduie mai mult.

Apropierea de cetate îi aduse noi simțăminte, mirosul de oameni mulți și de animale se simțea de departe. Pentru nările lui, obișnuite cu prospețimea pădurii, era o senzație stranie. Și larma vorbelor îngrămădite în urechile sale îl obliga să le despartă și să le înțeleagă separat. Nu era

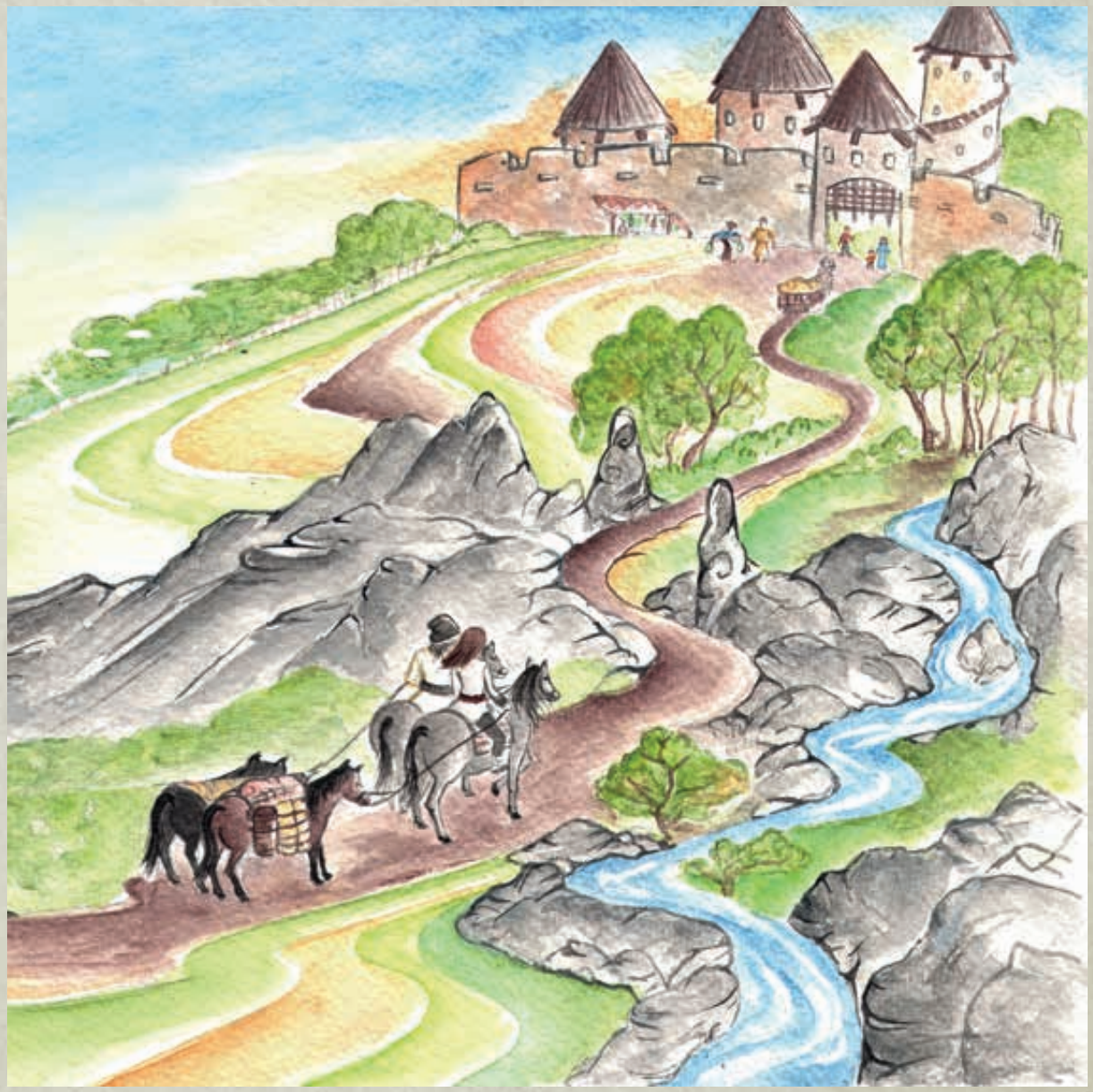

deloc simplu. Apoi, cum la intrarea în cetate erau tarabele și țarcurile cu animale, guițatul porcilor legați la picioare, mugetul vacilor, behăitul caprelor și oilor înghesuite, precum și nechezatul cailor simțind pericolul înstrăinării ridicau un vuiet groaznic.

Alun nu iubea să vadă animalele chinuite. El iubea libertatea și dorea să fie și animalele la fel de libere, să se bucure de viață respectând legile ei firești.

Dar oamenii din târg nu erau toți ca el. Pe oamenii drepți îi recunoștea pentru că mergeau cumpănit, fără grabă, aveau vorba limpede, privirea fermă, iar ochii nu le jucau ca limbile focului însetat de aer. Căci cei în ai căror ochi se ghiceau asemenea flăcări erau neliniștiți, lăsau greutatea de pe un picior pe altul de nehotărâre și gânduri ascunse, se lăcomeau la câștig și căutau rost de înșelăciune pentru folosul lor.

Adesea ademeneau oamenii simpli cu vorbe mieroase și îi înșelau apoi, dispărând din fața lor.

Intrând în târg, lăsară vama cuvenită stăpânirii cetății și-și legară caii ce îi purtaseră, precum și cei doi cai de samar ce căraseră pe spate putinile cu brânză și fagurii cu mierea de mană. Tocmiră un copilandru să se îngrijească de hrana cailor și să le stea alături cât timp Alun și bătrânul dădeau ocol târgului spre a vedea ce era de văzut. Samsarii tăbărâră deja pe ei, întrebând și oferind fără încetare, dar bătrânul îi potoli:

- Ho, că nu dau lupii. Rabdă până vedem rostul târgului și apoi om vorbi.

- Eu ți-aș da cel mai bun preț de mi le dai acum pe toate, spuse un om rotofei, unsuros și mirositor a de toate.

- Te văd negustor din părțile mării celei întunecate. Ai bătut atâta cale ca să iei lucru scump? întrebă bătrânul.

- Ești viclean, moșule, hai, vezi târgul și apoi încearcă-mă, spuse nemulțumit că nu prea vedea câștig cu omul ăsta negrăbit.

Umblară cei doi roată prin târg și aflară lucruri bune și lucruri rele, unele scumpe, altele date ieftin de oameni aflați la strâmtoare. Bătrânul, de la înălțimea ochilor săi, văzu o iapă sură, nervoasă, ce scurma când cu un picior din față, când cu altul. Nu era foarte înaltă, dar nu era nici din soiul acela pipernicit adus din stepe. Vedea de departe în ochii ei semnul căutat de el. Era atentă la tot ce mișca și nu trecea nimic pe lângă ea fără să îi dea semnal să își vadă de drum.

Din ochi se înțelese cu Alun să se despartă și să vadă fiecare din unghiul lui cum stă treaba. Calul era pe mâna unui negustor mititel și negricios, dar se vedea de departe că luase calul de dimineață de la vreo femeie necăjită ce își pierduse bărbatul și că nu prea biruia cu iapa nebunatică.

- Ce vorbe ai pentru iapa asta? întrebă Alun.

- Numai de laudă, n-o vezi cât e de focoasă? Unui flăcău mândru ca tine i s-ar potrivi de ar avea banii cuveniți. Că iapa face bani mulți, îl încercă samsarul.

- Arată-mi pentru ce face bani mulți un cal pe care nu-l cunoști. Ghicise că era cal furat din grajduri de oameni cumsecade, căci iapa era grijită cum se cuvine, iar ochii ei spuneau tot despre ce se întâmplase.

- Cum să nu-l cunosc, lumina ochilor mei, se tângui omul ținând cu greu iapa. Sari pe ea, să vezi ce poate.

- Ba ai să te urci tu și ai să îmi arăți, căci dacă nu e cal furat, cum cred eu, ar trebui să te asculte.

Samsarul nu era de ieri, de azi, înghiți cele auzite și sări în spatele iepei, care porni cu el zvârlind și ridicându-se pe două picioare. Cu chiu, cu vai aduse calul înapoi și, sărind de pe el, spuse:

- Ei, ai văzut?

- Am văzut. Și cum ai prețui-o?

- Treizeci de bani de aur, nici un bănuț mai puțin.

- Pentru un cal furat e cam mult, aruncă Alun vorba în inima omului.

Între timp, și alți samsari ce erau de partea vânzătorului, apropiindu-se, încercau să amenințe tânărul șă-și păzească vorbele de vrea să plece cu viață din târg.

- Îți dau zece bani de aur. Alți zece voi da despăgubire văduvei de unde ai furat-o. Și ăsta e prețul iepei.

Neclintirea deprinsă în munte îi fu de folos în mulțime. Deși îl încercuiseră, îi urmărea doar cu ochii, în rest nu mișca, rămânând cu mâna pe mânerul sabiei.

Erau oameni slabi, dar hăitași, simțindu-se puternici la grămadă. Totuși niciunul nu îndrăznea să atace. Samsarul se văzu nevoit să atace el, dar mânerul sabiei lui Alun îi izbi crucea pieptului și îl lăsă fără aer. Ceilalți păși în spate. Așa ceva nu era de ei. Alun puse zece pietre luate de pe jos în mâna chinuită a samsarului.

- Acum am făcut târgul. Și caută să te

ferești din calea mea de acum înainte. Iar când vei vrea să mai năpăstuiești pe careva, gândește la mine.

Bătrânul zâmbea de la distanță mulțumit. Dar îl dojeni când flăcăul ajunse la el.

- Te-ai luptat fără rost.

- Iartă-mă. Dar e un rost în spatele poveștii. Lasa-mă să îl deslușesc și, dacă am greșit, plătesc bucuros.

Bătrânul, cât timp flăcăul se războise cu samsarii, vânduse putinile și fagurii și erau numai buni de drum.

- Vreau să ne abatem spre a-i plăti femeii de unde a fost furată iapa.

Bătrânul încuviință tăcut. Porniră pe drumul de întoarcere și se abătură pe la poarta femeii de unde fusese furată iapa cea sură. Femeia înlăcrimată le povesti cum a vrut să vândă iapa, pentru că soțul ei pierise și ea nu era stăpână să se ocupe de ea. Îi ceru cinci bani de aur, dar ticălosul, vrând să o probeze călare, se făcuse nevăzut cu iapa. Și ea rămase să plângă neajutorată.

- Îți dau 10 galbeni de aur. Ești mulțumită?

- Stăpânul Lumii te-a trimis la casa mea, om cu inima bună. Să îți fie viața fericită, că mare sprijin mi-ai dat la necaz.

Pe drumul de întoarcere, omul bătrân și cel tânăr tăcură mult. Știau că se apropie ziua plecării tânărului inorog la Piscul Alb, de unde viața sa va avea să fie cu totul altfel ca până acum.

La Piscul Alb

Sura îi dădu puțin de furcă până să se domolească. Prinsese frică de oameni după ce fusese furată. Dar cum Alun era un călăreț priceput, iapa se supuse până la urmă.

Aveau nevoie unul de altul în drumul ce aveau să îl facă. În multe nopți cu lună plină urcase la Piscul Alb împreună cu inorogii. Acum trebuia să facă acest lucru de unul singur, doar cu calul lui. Drumul îl făcu în tăcere, cu gândurile adunate pentru ce avea să vină. Calul îl înțelegea și îi ținea isonul în tăcere. Doar când mirosul fiarelor sălbatice îi ațâța nările, fremăta cu ele și fornăia.

Timp de șapte zile și șapte nopți nu vorbi și nu mâncă nimic. Doar apa din izvoarele pădurii îi dădu putere să străbată drumul până în poienile de sus, sub stânca cea mare.

Intră pe drumul de piatră și își lăsă calul pe mâna unui cioban care îl aștepta să i-l ia. Nu-i mulțumi. Duse doar mâna la inimă și se înclină. Ciobanul plecă fruntea. Urcând pe cărarea de piatră, simți cum lumea aceasta se pierde în urma lui. Cărarea părea că urcă la stelele ce se aprindeau rând pe rând. Undeva, departe, erau inimile tremurânde ale celor dragi, sărăcite amarnic de plecarea lui, dar îmbărbătate de destinul ales pe care mânzul inorogului îl avea de împlinit.

În gura peșterii, chipul luminat al bătrânului preot îl aștepta. Zefirul serii zburlea pletele ninse peste straiele lui albe de cânepă. Noaptea adâncea crestele munților în beznă pe când intrară în peșteră.

Una câte una, sălile se luminau la trecerea lor. Intrând în sala cea mare, văzu un sfat de preoți. Erau șapte de toți, așezați pe jilțuri de piatră. Deși purtau bărbi și plete albite devreme, nu se arătau bătrâni. Ba chiar păreau că au o piele de flăcău tânăr. În mijlocul lor, alături de focul sacru, se așeză el. Tot aerul sălii era umplut de mirosuri

nepământești ce vibrau alături de un sunet necunoscut.

Moșii se ridicară. Presărară grâne în foc și stropi cu apă neîncepută pe tânărul ce era ca o stană de piatră. Apoi se rotiră fiecare de parcă lumea toată se rotea și atinseră fiecare, pe rând, cu degetele împreunate, fruntea celui ce devenise ca străluminat de o lumină ce nu venea de nicăieri.

Căci în mintea și inima lui mari prefaceri se înfăptuiau și lumea așa cum o cunoscuse el până acum se răsturna și se zguduia din toate temeliile. Amăgiri omenești fugeau prin fața ochilor săi și el înțelegea că toate faptele trăite de el nu avuseseră decât rolul de a-l aduce aici, la momentul acesta al timpului veșnic, pentru a-l apropia de Cer, ca să poată apoi sta drept pe Pământ. Numai cel înțelept poate vedea limpezimea din mintea și inima celui zbuciumat. Căci cel înțelept a fost odată și el la fel. A fugit de zbuciumul său în vârful muntelui și nu a scăpat de el. A fugit în mijlocul pădurii, iar zbuciumul l-a urmat. A privit înlăuntrul său și a găsit rădăcinile zbuciumului în mintea și simțurile sale.

Cumpătarea, ascultarea, hărnicia, adevărul, pacea să le ai cu tine dimineața și în crucea zilei și oricând. Dar dincolo de acestea, iubirea, voința, curajul, răbdarea, modestia ridică pe omul cel adevărat. Astfel te apropii de Focul Cel Veșnic Viu și, prin acestea, de Țara Zeilor. Doar prin ele primești adevărata cunoaștere, adevărata înțelepciune, adevărata putere, adevărata bucurie, adevărata bogăție, rodnica și trainica lucrare a vieții.

Cărarea zeilor nu e ușoară, dar omul poate cuprinde cu iubirea sa mai mult decât poate cuprinde cu ura, căldura se ridică mai mult decât poate coborî frigul, cel de deasupra vede mai multe decât cel de dedesubt, ușorul se întinde mai mult decât se întinde greul, lumina răzbate mai mult decât răzbate întunericul, puterea care unește este mai mare decât puterea care desparte.

Înțeleptul unește pe cel ce vede cu cel ce gândește, pe cel ce simte cu cel ce face, dar neînțeleptul îi desparte.

Deschide-ți bine ochii, căci cel ce face, cel ce simte și cel ce gândește sunt asemeni norilor care vin și pleacă.

Doar cel ce vede prin ochii tăi este veșnic și lumina sa este fără umbră. El este dincolo de viață și de moarte, dincolo de bine și rău, dincolo de frumos și urât. Dincolo de

curgerea timpului, se află veșnicia.

Apoi totul se opri în nemișcare. Doar inima lui, alături de inima lumii, bătea liniștit și tot mai tăcut.

În fața lui apăru un chip de om frumos, care, fără să rostească vorbe, îi arătă ce avea de înfăptuit. Era făcut parcă din bronzul cel mai fin. Hainele sale păreau cusute cu stele și fir din raze de lună. Mâinile sale stăteau împreunate în dreptul inimii de unde parcă pleca și se întorcea totul. Neauzite, rostirile sale erau mai limpezi ca izvoarele, mai luminate ca razele de soare și tot ce era de înfăptuit se și vedea înfăptuit deja. Când dispăru, lăsă în urmă sentimentul neclintit al înfăptuirii. Vorbele lui deveneau fapte de împlinit de către inorogul cel tânăr.

Privi în jur, cei șapte înțelepți zâmbeau, cuprinzând cu zâmbetul lor lumea. Preafericirea lor vindeca lumea de necredință.

- Acum ești pregătit, Inorogule. Lumea te așteaptă să o umpli de fapte bune, să luminezi și să vindeci oamenii aflați în suferință. Să unești la loc neamurile dezbinate și să le urci pe culmile unde își au locul.

Rămase singur în întuneric. Ore sau zile. Pătruns de tainele ce îi fuseseră dezvăluite, ieși din peșteră. În față avea o lume ce îl aștepta să o lumineze. Regele Lumii coborâse din tainele cerului pentru a-i arăta calea cea adevărată.

Sura apăru pe potecă mai strălucitoare ca niciodată în lumina Lunii celei Mari. O mângâie, își lipi fruntea de fruntea ei, împletindu-și gândurile, și încălecă. Iapa bătu de trei ori din picior și se porni urnind praf de stele din copitele sale. Aveau drum lung înainte.

Carte editată cu sprijinul gamei ÎNGERAȘUL® de la Dacia Plant

DACIA PLANT®

FORȚA VINDECĂTOARE A PLANTELOR

ÎNGERAȘUL®

Poveștile lui Gerula

un proiect

Școala lui Gerula

inițiat de Mugur Pop

Școala lui Gerula este despre cum să creștem copaci vânjoși într-o țară secătuită.
Școala lui Gerula te învață despre lucrurile simple și frumoase din jurul nostru.
Te învaţă despre cai. Te învaţă despre ciclurile naturii. Te învaţă să faci leacuri din buruieni.
Te învață despre lumea așa cum nu o mai vedem.
Școala lui Gerula este despre reconstruirea unei identități românești pierdute,
prin valori simple, legate de natură, animale, viaţă...

scoalaluigerula.ro